

[Aksel Larsen.]

høje, men dermed er intet bevist; den højtærede Finansminister har ikke Ret til paa dette Grundlag at henvise til nogen „Tilstande“.

Den højtærede Finansminister siger, der kan komme en økonomisk Verdenskrise om et eller to Aar, og det er sikkert rigtigt, det er der al mulig Udsigt til. En saadan økonomisk Verdenskrise vil ogsaa ramme Danmark; men den vil kun komme i den kapitalistiske Del af denne Verden, fordi den socialistiske Del er undergivet ganske andre økonomiske Love og kommer ikke ud for disse periodiske økonomiske Kriser. Derfor tror jeg, det vilde være heldigt, hvis man virkelig gjorde noget for at skaffe Danmark størst mulig Samhandel med Sovjetunionen. Det er ikke for Sovjetunionens Skyld, den klarer sig sikkert udmærket; man skal heller ikke tro, at Sovjetunionen vil komme løbende og være ivrig for at komme til at handle med os i størst mulig Udstrækning, for det er nu engang os, der har Brug for det store Land og ikke omvendt. Men hvis man i væsentlig Grad knytter Danmarks Økonomi til de vestlige Stormagter, som har kapitalistiske økonomiske Forhold, saa rives vi med i den økonomiske Krise, som kan komme. Hvis man derimod har en saa udstrakt økonomisk Forbindelse som overhovedet muligt med den socialistiske Sovjetunion, kan man i hvert Fald afbalancere en saadan Krisens Virkninger noget, og derfor anbefaler jeg, at man interesserer sig herfor.

Det er jo tydeligt, at Regeringen er Tilhænger af Kronesænkning; det fremgaar af, hvad der skrives i Venstrepressen, og det fremgaar af en Række Udtalelser af Venstres ledende Folk. En saadan Kronesænkning vil, som Landet ligger, være til ensidig Gavn for det store Landbrug. Men den vil være til Skade for det øvrige Folk og for Landets Erhvervsliv. Det havde været rimeligt, om saadanne Spørgsmaal blev behandlet her; men jeg har gjort tilstrækkelig Erfaring til at vide, at den højtærede Statsminister gaar uden om alle vigtige Spørgsmaal i denne Finanslovdebat. Derfor har jeg ikke stor Tro til, at han vil komme ind paa Spørgsmaalet nu, hvis han tager Ordet, og ogsaa af den Grund har vort Parti valgt at stille en Forespørgsel om Englands-Overenskomsten for ad den Vej at gøre et Forsøg paa at fremtvinge klarere Udtalelser fra Regeringens Side.

Den højtærede Statsminister har i det hele taget været meget forbeholden i sine

Taler her under Finanslovdebatten. Trods gentagne derom fremsatte Ønsker har det ikke passet Statsministeren at udtale sig om sin Stilling til Landets Udenrigspolitik, og det er jo nu engang indrettet saa viseligt, at Udenrigsministeren er rejst til London, — hvad han naturligvis skulde, og hvor han sikkert gør godt Arbejde —, men uden forud at tage Ordet her i Tinget og tale om de Spørgsmaal, der hører ind under hans Ministerium. Jeg er nødt til under disse Omstændigheder at sige til en Regering, som ikke vil give nogen Redegørelse for sine udenrigspolitiske Meninger og Betragtninger, at vi kan i denne Henseende ingen Tillid have til denne Regering.

Hvad den højtærede Statsministers Udtalelser om Sydslesvig angaar, anser jeg dem rent ud sagt for en Fornærmelse mod Folketinget. En Statsminister kan ikke komme med en Samling Almindeligheder og derpaa foretage et formeligt Krydsforhør af Partiernes Ordførere om, hvad de mener med en Nationalstat — til Trods for at jeg skulde tro, at selv umyndige Børn er klar over, hvad der forstaas derved —, og derefter, under Paaskud af at Oppositionens Ordførere ikke har udtalt sig tilstrækkelig klart, nægte at sige, hvad Statsministeren selv mener med en Nationalstat. Jeg maa tillade mig at gøre den højtærede Statsminister opmærksom paa, at det er ham, der er Statsminister, det er ham, der har Pligt til at give Besked om sin Mening om Regeringens Politik i dette Spørgsmaal, og det har den højtærede Statsminister ikke gjort. Jeg finder, det er ganske uanstændigt, det kan skabe Forvirring herhjemme, og det kan i hvert Fald ikke gavne Danmarks Anseelse udadtil.

Jeg kan notere med en vis Tilfredsstillelse, at Statsministeren i sin sidste Tale overhovedet gik uden om de Spørgsmaal, vi tidligere havde diskuteret, saasom hvorfra Venstre fik sin Tilvækst ved Valget; Statsministeren undlod ogsaa at fortsætte Debatten om de ubeføjede Angreb, han havde rettet mod vort Parti. Dermed kan vi vel betragte det som givet, at Statsministeren er klar over, at han havde været lidt for langt ude.

Saa viser det sig, at kan Statsministeren ikke tale her i Tinget, saa er han i Stand til at tale, naar han kommer over til sine egne og taler paa Møder i Jylland. Vi er naturligvis taknemmelige for den Klarhed, der er fremkommet gennem disse Taler. Vi har nu faaet at vide, at det er ganske rigtigt, at Statsministeren allerede for lang Tid